

като пжтувахме изъ гората, изчезна изведнѣжъ. Нима още отъ сега ще се започне боя, толкова скоро, толкова неочаквано.

Но скоро се разбра, че никаква опасностъ нѣма. Просто имало е нѣкои съмнения, но авангардътъ бавно ще заеме и огледа върховетѣ и гората предъ насъ. Тогава ще трѣгнемъ и ние.

До обѣдъ останахме на самата граница. Ние стояхме на тия високи върхове и гледахме на югъ. Подъ насъ се виждаха по-низки и по-низки хълмове, които най-после преминаваха въ открито, равно поле. Каточе предъ насъ се бѣше вдигнала невидима завеса, и ние виждахме новъ край, загадъченъ и тъменъ. Отъ много години вече, отъ неяснитѣ спомени на детинството до болезнената ясностъ на вчерашния день, идѣха до насъ отъ тоя край ту сподавеното ехо на непосилна борба, замръшла въ кръвъ и сълзи, ту чуднитѣ легенди на герои, преминали като огнени метеори по тъмното небе на народната душа, ту — дълго следъ това — безмълвното мълчание на отчаянието и скръбта. Отъ много години тамъ — отвждъ — очакваха и се надѣваха. И въ дългитѣ зимни вечери една, приказка слушаха трепетнитѣ, детски души: „Има задъ планинитѣ добъръ царъ. Ще дойде день и откъмъ северъ ще дойдатъ храбри и силни хора...“

А близо бѣха вече тия хора. Ние стояхме на високитѣ, подоблачни върхове и взрѣни